

Haász Irén

Rákóczi fája

Pajkos szelek borzolták dús sörényét,
kokettált füvel-fával; bokrokat
nevelt tövisből lábai szegélyén,
s arany sugárban fürdette a Nap.

Mint kígyó vedli le elfáradt bőrét,
neki is lehámlanak foltjai;
vastagodó testén szemernyi pőrét
sem hagyott ráncolódni, fonnyadni.

Hold font hajába csillagos pászmákat,
kéjjel simítva dús hajlatain.
Minden korban esodájára jártak,
az idő rettent múltó napjain.

Mint korona susog törzse fölött
századok minden tapasztalata!
Tudása rezignáltan böles, örök,
megmozdíthatatlan genetika.

Míg harcok, s élet zsongtak körülötte,
két hű társa, a Tél és a Tavasz
megújuló ruhákba öltöztette,
tüskés, zöld labdákkal díszítve azt.

Kacér teste dacol korral, idővel,
egy évezredet is megél talán.
S mi ápolunk, féltünk minden erőnkkel
Rákóczi fája; drága, vén platán!